

Sygn. akt IV CSK 375/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku W. M.
przy uczestnictwie G. B. , A. B. i O. M.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania A. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 20 marca 2015 r., sygn. akt II Ca 177/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania A. B. uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 20 marca 2015 r. występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, którym „jest zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska w kwestii możliwości podważenia testamentu sporządzonego przez notariusza z uwagi na przesłankę zawartą w art. 945 § 1 pkt 1 k.c. (...)” oraz kwestia „czy wynikający z art. 78 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez Sąd II instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku Sąd II instancji”. Za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia ponadto „potrzeba wykładni prawa, a mianowicie pojęcia sporządzenia testamentu: w „stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenia woli” - zawartego w art. 945 § 1 pkt 1 k.c. Zdaniem skarżącego, skarga jest także oczywiście zasadna wobec niezrealizowania przez Sąd II instancji funkcji rozpoznawczej ani kontrolnej.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie powołanych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności, przy uwzględnieniu wymaganego uzasadnienia, stanowią podstawy przyjęcia skargi.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przesłankę przewidzianą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Odnosząc się do pierwszej kwestii, uczestnik w ogóle nie sformułował problemu, który Sąd Najwyższy miałby rozstrzygnąć, poprzestając na krótkich uwagach dotyczących możliwości podważeniu testamentu notarialnego

ze względu na przesłankę zawartą w art. 945 k.c., których dalej nie rozwinął. W odniesieniu natomiast do drugiego „zagadnienia” skarżący ograniczył się do postawienia ogólnego pytania dotyczącego zakresu działania sądu drugiej instancji, będącego wyrazem jego wątpliwości co do trafności zaskarżonego orzeczenia, zmierzając jedynie do poddania pod ocenę Sądu Najwyższego zasadności podniesionych zarzutów. W tej sytuacji nie można mówić o przedstawieniu zagadnienia w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zwłaszcza że w skardze brak juretrycznej argumentacji przekonującej o tym, iż w sprawie pojawił się istotny, budzący poważne wątpliwości, abstrakcyjny problem prawny, który wymagałby wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy.

Nieskutecznie uczestnik powołał się również na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Twierdzenie o potrzebie dokonania wykładni art. 945 § 1 pkt 1 k.c. przez Sąd Najwyższy nie zostało uzasadnione. Skarżący nie przedstawił stosownych argumentów prawnych świadczących o istnieniu poważnych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów na tle wskazanego przepisu prawa materialnego.

Niewykazana pozostała także trzecia z powołanych w skardze przyczyn przyjęcia jej do rozpoznania. Uczestnik, ograniczając się do twierdzenia, że skarga jest oczywiście uzasadniona wobec niezrealizowania przez Sąd odwoławczy żadnej ze swych funkcji, nie wskazał żadnego przepisu prawa, który w związku z tym uchybieniem miał doznać oczywistego naruszenia i nie przytoczył wymaganej argumentacji wskazującej, że naruszenie o takim charakterze miało miejsce.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.